

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
NILO JÄÄSKINEN IŠVADA,
pateikta 2011 m. kovo 31 d.¹

Byla C-190/10

Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS)
prieš
Boys Toys SA
ir
Administración del Estado

(Tribunal Supremo (Ispanija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Bendrijos prekių ženklas — Pateikimo tvarka — Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 27 straipsnis —
Elektroninis paraiškos pateikimas — Atsižvelgimas į pateikimo datą, valandą ir minutę“

I – Įžanga

1. Prašyme priimti prejudicinį sprendimą *Tribunal Supremo* (Ispanija) Teisingumo Teismui pateikia klausimą dėl Bendrijos prekių ženklo paraiškos „padavimo datos“ sąvokos. Siekiama sužinoti, ar taikant Reglamento (EB) Nr. 40/94² 27 straipsnį galima atsižvelgti ne tik į paraiškos pateikimo datą, bet ir į valandą bei minutę, kad būtų galima remtis Bendrijos prekių ženklo prioritetu.

II – Teisinis pagrindas

A – Tarptautinė teisė

2. 1883 m. kovo 20 d. Paryžiaus konvencijos dėl pramoninės nuosavybės saugojimo³ (toliau – Paryžiaus konvencija) 4 straipsnio A punkte nurodyta:

„(1) Bet kuris asmuo <...>, nustatyta tvarka padavęs <...> prekių ženklo paraišką vienoje iš Sąjungos šalių, naudojasi prioriteto teise paraiškai paduoti kitose šalyse žemiau nurodytais terminais.

(2) Pagrindu prioriteto teisei įgyti pripažįstamas bet koks paraiškos, turinčios teisingai įformintos nacionalinės paraiškos padavimo galią pagal kiekvienos Sąjungos šalies nacionalinius įstatymus arba sudarytas tarp Sąjungos šalių dvišales arba daugiašales sutartis, padavimas.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146), panaikintas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (kodifikuota redakcija) (OL L 78, p. 1), kuris įsigaliojo 2009 m. balandžio 13 d. Atsižvelgiant į pagrindinės bylos faktinių aplinkybių datą, šis prašymas išaiškinti susijęs su Reglamentu Nr. 40/94.

3 — 1883 m. kovo 20 d. Paryžiaus konvenciją dėl pramoninės nuosavybės saugojimo galima rasti šiuo adresu: http://www.wipo.int/treaties/fr/ip/paris/trtdocs_wo020.html.

(3) Teisingai įformintu nacionalinės paraiškos padavimu suprantamas bet koks padavimas, kurio pakanka paraiškos padavimo datai atitinkamoje šalyje nustatyti, neatsižvelgiant į tolesnį šios paraiškos likimą“.

3. Paryžiaus konvencijos 4 straipsnio C punkte nurodyta:

„(1) Aukščiau minėti prioriteto terminai <...> pramoniniam dizainui ir prekių ženklams yra šeši mėnesiai.

(2) Šie terminai skaičiuojami nuo pirmos paraiškos padavimo datos; paraiškos padavimo diena į termino laikotarpį neįskaičiuojama.

(3) Jeigu paskutinė termino diena yra įstatymu nustatyta šventės diena arba diena, kurią patentų tarnyba toje šalyje, kurioje paduodama paraiška, paraiškų nepriima, terminas pratęsiamas iki sekančios pirmos darbo dienos.“

B – *Sąjungos teisė*

4. Reglamento (EB) Nr. 40/94 8 straipsnyje „Santykiniai atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindai“ nustatyta:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

- a) jeigu jis yra tapatus ankstesniam prekių ženklui, o prekės ar paslaugos, kurioms prašoma jį įregistruoti, yra tapačios prekėms ar paslaugoms, kurioms ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas;
- b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinimo galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti „ankstesni prekių ženklai“ reiškia:

- a) tokius prekių ženklus, kurių įregistravimo paraiškos padavimo data yra ankstesnė už Bendrijos prekių ženklo įregistravimo paraiškos padavimo datą, prireikus atsižvelgiant į šioms prekių ženklams prašomus suteikti prioritetus:
 - i) Bendrijos prekių ženklus;
 - ii) prekių ženklus, įregistruotus valstybėje narėje, o Belgijos, Nyderlandų ar Liuksemburgo atvejais – Beniliukso prekių ženklų tarnyboje;
 - iii) prekių ženklus, įregistruotus pagal valstybėje narėje galiojančius tarptautinius susitarimus;
- b) a punkte nurodytos prekių ženklų paraiškos atsižvelgiant į jų įregistravimą;
- c) prekių ženklai, kurie paraiškų įregistruoti Bendrijos prekių ženklą padavimo dieną arba atitinkamais atvejais – prašymo suteikti prioritetą paraiškai įregistruoti Bendrijos prekių ženklą pateikimo dieną Paryžiaus konvencijos 6 bis straipsnyje vartojamų žodžių „plačiai žinomi“ prasme valstybėje narėje yra plačiai žinomi. <...>“

5. Reglamento (EB) Nr. 40/94 14 straipsnio „Papildomas nacionalinių įstatymų taikymas pažeidimų atvejais“ 1 dalyje nustatyta, kad Bendrijos prekių ženklo suteikiamas teises reglamentuoja tik šio reglamento nuostatos.

6. Reglamento (EB) Nr. 40/94 26 straipsnio 1 dalyje nurodyti reikalavimai, kuriuos turi atitikti Bendrijos prekių ženklų paraiškos, tarp kurių yra: a) prašymas įregistruoti Bendrijos prekių ženklą; b) pareiškėją identifikuojanti informacija; c) prekių ir paslaugų, kurioms prašoma įregistruoti ženklą, sąrašas; d) prekių ženklo vaizdas. Minėto straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad už paraiškos Bendrijos prekių ženklui padavimą imamas paraiškos padavimo mokestis.

7. Reglamento (EB) Nr. 40/94 27 straipsnis „Padavimo data“ suformuluotas taip:

„Paraiškos Bendrijos prekių ženklui padavimo diena laikoma ta diena, kurią pareiškėjas Tarnybai arba, jeigu paraiška paduodama centrinei valstybės narės pramoninės nuosavybės tarnybai arba Beniliukso prekių ženklų tarnybai, pristato joms dokumentus su 26 straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija, jeigu per vieną mėnesį nuo aukščiau paminėtų dokumentų padavimo sumokami paraiškos padavimo mokesčiai.“

8. Pagal šio reglamento 29 straipsnį šešis mėnesius nuo pirmosios paraiškos padavimo dienos taikoma teisė į prioritetą. Kiekvienas paraiškos padavimas, kuris yra tolygus teisingam nacionaliniam paraiškos padavimui pagal nacionalinius valstybės, kurioje paduota paraiška, įstatymus arba dvišales ar daugiašales sutartis, pripažįstamas suteikiančiu teisę į prioritetą. Teisingu nacionaliniu paraiškos padavimu laikomas bet koks padavimas, kurio pakanka paraiškos padavimo datai atitinkamoje šalyje nustatyti, neatsižvelgiant į tolesnį šios paraiškos likimą.

9. Reglamento (EB) Nr. 40/94 32 straipsnyje numatyta, kad paraiška Bendrijos prekių ženklui, kuriai buvo suteikta padavimo data, valstybėse narėse prilyginama teisingai paduotai nacionalinei paraiškai, kur reikia – kartu su paraiškai Bendrijos prekių ženklui prašomu prioritetu.

10. Reglamento (EB) Nr. 40/94 97 straipsnyje „Taikoma teisė“ nurodyta:

„1. Bendrijos prekių ženklų teismai taiko šio reglamento nuostatas.

2. Visais šio reglamento nereglamentuojamais klausimais Bendrijos prekių ženklų teismas taiko savo nacionalinę teisę, taip pat ir savo privatinės tarptautinės teisės normas.

3. Jeigu šiame reglamente nenurodyta kitaip, Bendrijos prekių ženklų teismas taiko tokias procesines teisės normas, kurios teismo buvimo vietos valstybėje narėje taikomos tokio pat pobūdžio byloms dėl nacionalinio prekių ženklo.“

11. 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Reglamentą (EB) Nr. 40/94⁴ 5 taisyklėje „Paraiškos padavimas“ nustatyta:

„1. Tarnyba paraišką sudarančiuose dokumentuose pažymi gavimo datą ir užrašo paraiškai suteikiamą bylos numerį. Pareiškėjui Tarnyba nedelsdama išduoda kvitą, kuriame nurodomas bent jau paraiškai suteiktas numeris, ženklo vaizdas, aprašymas ar kitas atpažinimo žymuo, dokumentų pobūdis bei skaičius ir jų gavimo data.

<...>“

4 — OL L 303, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 17 sk., 1 t., p. 189.

C – Nacionalinė teisė

12. 2001 m. gruodžio 7 d. Įstatymo 17/2001 dėl prekių ženklų (*Ley 17/2001, de 7 de diciembre, de Marcas*, BOE Nr. 294, 2001 m. gruodžio 8 d., p. 45576, toliau – Įstatymas Nr. 17/2001 dėl prekių ženklų) 6 straipsnio 2 dalyje šitaip nustatyta, kas yra laikoma ankstesniais prekių ženklais:

- „a) įregistruotas prekių ženklas, kurio paraiškos įregistruoti padavimo data ar jos prioriteto data yra ankstesnė negu nagrinėjamos paraiškos data ir kuris priklauso šioms kategorijoms: i) Ispanijoje registruoti prekių ženklams; ii) prekių ženklams, kuriems suteikta Ispanijoje galiojanti tarptautinė registracija; iii) Bendrijos prekių ženklams;
- b) įregistruotas Bendrijos prekių ženklas, kurio savininkas pagal Reglamentą dėl Bendrijos prekių ženklo teisėtai reikalauja pirmenybės vieno prekių ženklų, nurodytų a punkto i ir ii papunkčiuose, atžvilgiu, net jei pastarojo prekių ženklo atsisakoma arba baigiasi jo registracijos galiojimo terminas;
- c) paraiška registruoti prekių ženklą, nurodytą a ir b punktuose, jei patvirtinama jo registracija;
- d) neregistruotas prekių ženklas, kuris nagrinėjamos prekių ženklo paraiškos padavimo dieną arba jos prioriteto dieną yra Ispanijoje „plačiai žinomas“ Paryžiaus konvencijos 6bis straipsnio prasme.“

13. Minėto įstatymo 11 straipsnyje „Paraiškos pateikimas“ numatyta:

„1. Paraiška registruoti prekių ženklą pateikiama Autonominės srities, kurioje pareiškėjas turi gyvenamąją vietą arba tikrai ir faktiškai veikiančią pramonės ar komercinę įmonę, kompetentingai institucijai. <...>

<...>

6. Institucija, kompetentinga priimti paraišką, paraiškos gavimo momentu nurodo jos numerį ir pateikimo dieną, valandą bei minutę teisės aktų nustatyta forma.“

14. Įstatymo Nr. 17/2001 dėl prekių ženklų 12 straipsnyje reikalavimai, kuriuos turi atitikti paraiška, suformuluoti taip:

„1. Prekių ženklo registravimo paraiškoje turi būti bent jau šie duomenys: prašymas įregistruoti prekių ženklą, paraišką teikiančio asmens tapatybė, prekių ženklo vaizdas, prekių ar paslaugų, kurioms prašoma registracijos, sąrašas.“

15. Įstatymo Nr. 17/2001 dėl prekių ženklų 13 straipsnyje nustatyta:

„1. Paraiškos pateikimo data laikoma ta data, kai kompetentinga institucija, kaip ji apibrėžta pagal 11 straipsnį, gauna dokumentus, kuriuose pateikiami 12 straipsnio 1 dalyje nurodyti duomenys.

2. Pašto skyriuose pateiktų paraiškų pateikimo data laikoma ta data, kai pašto skyrius gauna dokumentus, kuriuose pateikiami 12 straipsnio 1 dalyje nurodyti duomenys, su sąlyga, kad jie pateikiami neužklijuotame voke ir išsiunčiami registruotu laišku su pranešimu apie gavimą, adresuotu paraišką priimti kompetentingai institucijai. Pašto skyrius užregistruoja paraiškos pateikimo dieną, valandą ir minutę.

3. Jeigu kuris nors iš ankstesnėse straipsnio dalyse minimų administracinių institucijų ar padalinių, gavęs paraišką, neužregistravo jos pateikimo valandos, laikoma, kad paraiška pateikta paskutinę tos dienos valandą. Jei neužregistruota pateikimo minutė, laikoma, kad paraiška pateikta paskutinę tos valandos minutę. Jei neužregistruota nei pateikimo valanda, nei minutė, laikoma, kad paraiška pateikta tos dienos paskutinės valandos paskutinę minutę.“

III – Pagrindinė byla, prejudicinis klausimas ir procesas Teisingumo Teisme

16. *Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros* (toliau – *Génesis*) elektroniniu būdu pateikė Vidaus rinkos derinimo tarnybai (toliau – VRDT) dvi Bendrijos prekių ženklų paraiškas: žodiniam prekių ženklui RIZO (Nr. 3 543 361) peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklaus registruoti (toliau – Nicos klasifikacija) 16, 28, 35 ir 36 klasėms ir žodiniam prekių ženklui RIZO, EL ERIZO (Nr. 3 543 386) minėtos klasifikacijos 16, 35 ir 36 klasėms.

17. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad pagal jam pateiktus įrodymus šių abiejų Bendrijos prekių ženklų elektroninės paraiškos buvo perduotos⁵ VRDT atitinkamai 2003 m. gruodžio 12 d. ryte 11 val. 52 min. ir 12 val. 13 min.

18. Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą taip pat matyti, kad tą pačią 2003 m. gruodžio 12 d. 17 val. 45 min. bendrovė *Pool Angel Tomas SL* paprašė *Oficina Española de Patentes y Marcas* (toliau – OEPM) įregistruoti Ispanijoje žodinių prekių ženklą RIZO'S (Nr. 2 571 979) Nicos klasifikacijos 28 klasei.

19. *Génesis* pareiškė protestą dėl paraiškos įregistruoti minėtą nacionalinį prekių ženklą RIZO'S, remdamasi savo Bendrijos prekių ženklų RIZO (Nr. 3 543 361) ir RIZO, EL ERIZO (Nr. 3 543 386) prioritetu.

20. 2004 m. gruodžio 9 d. sprendimu OEPM atmetė protestą, nusprendusi, jog prekių ženklai, kuriais remiamasi, neturi prioriteto prašomo įregistruoti prekių ženklo atžvilgiu, ir suteikė prekių ženklo RIZO'S registraciją.

21. *Génesis* pateikė skundą, prašydama OEPM pripažinti jos turimų Bendrijos prekių ženklų prioritetą ir remdamasi tuo, jog šių Bendrijos prekių ženklų paraiškos elektroniniu būdu buvo pateiktos 2003 m. gruodžio 12 d. ir kad šiuo tikslu reikia atsižvelgti būtent į šią datą.

22. 2005 m. birželio 29 d. OEPM priėmė sprendimą, kuriuo atmetė šį skundą, pabrėždama, kad ieškovei priklausančių Bendrijos prekių ženklų paraiškų pateikimo data buvo vėlesnė už Ispanijos prekių ženklo RIZO'S paraiškos pateikimo datą, nes pagal Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnį Bendrijos prekių ženklų paraiškų pateikimo data buvo užregistruota tik 2004 m. sausio 7 d.

23. Gavęs *Génesis* ieškinį dėl šio sprendimo, 2008 m. vasario 7 d. sprendimu *Tribunal de Justicia de Madrid* administracinių ginčų skyriaus antroji kolegija patvirtino prašomo įregistruoti Ispanijos prekių ženklo RIZO'S įregistravimo pagrįstumą. Šis teismas nusprendė, kad Bendrijos prekių ženklų, kuriais grindžiamas protestas, paraiškų pateikimo data buvo faktinė dokumentų pateikimo data, o ne 2003 m. gruodžio 12 d. – paraiškų pateikimo elektroniniu būdu data.

24. Kasaciniame skunde dėl 2008 m. vasario 7 d. sprendimo *Génesis* ginčija, pirma, *Tribunal de Justicia de Madrid* išaiškinimą dėl Bendrijos prekių ženklų paraiškų pateikimo datos ir nurodo, kad teisingas Reglamento Nr. 40/94 26 ir 27 straipsnių išaiškinimas leistų teigti, jog paraiškų pateikimo data yra ta data, kai jos buvo perduotos VRDT ir gautos VRDT, t. y. 2003 m. gruodžio 12 d. Antra, *Génesis* mano, kad nepripažinęs prioriteto Bendrijų prekių ženklaus RIZO Nr. 3 543 361 ir RIZO, EL ERIZO Nr. 3 543 386, *Tribunal de Justicia de Madrid* pažeidė Įstatymo 17/2001 dėl prekių ženklų 6 straipsnio 2 dalį, kurios a ir c punktuose numatyta, kad prioritetą turi tos Bendrijos prekių ženklų paraiškos, kurių padavimo data yra ankstesnė už OEMP pateiktas registravimo paraiškas.

5 — O ne gautos ir ne įregistruotos VRDT.

25. *Tribunal Supremo* pažymi, kad Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnyje numatyta, jog Bendrijos prekių ženklo paraiškos padavimo data laikoma ta diena, kurią paduodama paraiška VRDT arba vienai iš šioje nuostatų nurodytų institucijų, ir nenustatomas joks kitas paraiškų pateikimo eiliškumo kriterijus, kai jos pateikiamos tą pačią dieną. Paraiškų pateikimo dienos sutapties atveju Ispanijoje naudojamas toks prekių ženklų prioriteto nustatymo kriterijus: pirmenybė suteikiama atsižvelgiant į pateikimo OEPM valandą ir minutę.

26. Tokiomis aplinkybėmis *Tribunal Supremo* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar <...> Reglamento [Nr. 40/94] 27 straipsnį galima aiškinti taip, kad galima atsižvelgti ne tik į Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo VRDT datą, bet ir į valandą bei minutę (su sąlyga, kad tokie duomenys fiksuojami), nustatant laiko prioritetą tą pačią dieną pateikto nacionalinio prekių ženklo atžvilgiu, kai pagal pastarojo prekių ženklo registraciją reglamentuojančią vidaus teisės normą svarbi yra pateikimo valanda?“

27. Šis prašymas Teisingumo Teismo kanceliarijoje buvo užregistruotas 2010 m. balandžio 16 d. *Génesis*, Ispanijos, Italijos ir Graikijos vyriausybės bei Europos Komisija pateikė rašytines pastabas.

IV – Dėl prejudicinio klausimo

A – Bendrosios pastabos dėl prekių ženklo sistemos

28. Visų pirma norėčiau pabrėžti prekių ženklo sistemai būdingus požymius: viena vertus, tarptautinį jos mastą pagal savo pobūdį ir, kita vertus, būtiną teritorinį apribojimą. Be to, reikia atsižvelgti į tai, kad egzistuoja daugybė prekių ženklo saugojimo sistemų, kurių viena yra Sąjungos prekių ženklo saugojimo sistema.⁶

29. Prekių ženklui būdingi požymiai buvo atskleisti jau darbuose dėl Paryžiaus konvencijos sudarymo⁷. Pramoninės nuosavybės apsaugai taikytinos tvarkos nustatymo klausimu pirmas pasiūlymas dėl vienodų viršvalstybinių teisės aktų priėmimo buvo atmestas kaip utopinis ir nerealus. Antras pasiūlymas priimti įstatymų kolizines normas, pagal kurias reikėtų vadovautis šalies, kurioje buvo padarytas išradimas arba įregistruotas prekių ženklas, teise, buvo palaikytas neteisingu. Iš Konvencijos 2 straipsnio matyti, kad rengėjai pasirinko trečią pasiūlymą taikyti nacionalinio režimo principą⁸. Pagal teritoriškumo principą (*lex loci protectionis*) prekių ženklo teisiniai padariniai galioja toje valstybėje, kurioje tas prekių ženklas saugomas⁹.

30. Pagal Sąjungos teisę prekių ženklų teisė yra esminė sudedamoji neiškreiptos konkurencijos sistemos dalis. Šioje sistemoje kiekviena įmonė, norėdama savo prekių ar paslaugų kokybe pritraukti klientus, privalo sugebėti kaip prekių ženklus įregistruoti žymenis, kurie vartotojui be galimos painiavos leistų atskirti šias prekes ar paslaugas nuo kitos kilmės prekių ar paslaugų¹⁰.

6 — B. K. Müller „Multinational Trademark Registration Systems“, Bernas, 2002.

7 — Reikia pažymėti, kad pagal 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 17 sk., 1 t., p. 92) dvyliktą konstatuojamąją dalį visoms Bendrijos narėms esančioms valstybėms privaloma laikytis Paryžiaus konvencijos, todėl ši direktyva turi visiškai atitikti Paryžiaus konvencijos nuostatas.

8 — F. K. Beier „One Hundred Years of International Cooperation – The Role of the Paris Convention in the Past, Present and Future“, *International Review of Industrial Property and Copyright Law*, 15 t., Nr. 1–6, 1984, p. 1.

9 — M. Sabatier „Pratique de la marque internationale“, *Institut de Recherche en Propriété intellectuelle Henri-Desbois*, Nr. 8, 2007. Šiuo klausimu žr. generalinės advokatės V. Trstenjak išvadą byloje *Budějovický Budvar*, šiuo metu nagrinėjamoje Teisingumo Teisme (C-482/09, 50 ir tolesni punktai).

10 — Šiuo klausimu žr. 2001 m. spalio 4 d. Sprendimą *Merz & Krell* (C-517/99, Rink. p. I-6959, 21 ir 22 punktai); 2002 m. lapkričio 12 d. Sprendimą *Arsenal Football Club* (C-206/01, Rink. p. I -10273, 47 ir 48 punktai); 2005 m. kovo 17 d. Sprendimą *Gillette Company ir Gillette Group Finland* (C-228/03, Rink. p. I-2337, 25 punktas); 2007 m. balandžio 26 d. Sprendimą *Alcon prieš VRDT* (C-412/05 P, Rink. p. I-3569, 53 ir 54 punktai) ir 2010 m. rugsėjo 14 d. Sprendimą *Lego Juris prieš VRDT* (C-48/09 P, Rink. p. I-8403, 38 punktą).

31. Teisės aktų suderinimas prekių ženklų teisės srityje grindžiamas dviem paraleliai taikomais, tačiau daugeliu atžvilgių tarpusavyje susijusiais teisės aktų tekstais. Pirma, Bendrijos prekių ženklo sistema, t. y. pramoninės nuosavybės teisė, numatyta Reglamente (EB) Nr. 40/94, kuriuo buvo nustatyta visoje Sąjungos teritorijoje taikoma vienoda prekių ženklų teisė. Antra, priimdamas Direktyvą 89/104, Sąjungos įstatymų leidėjas dėjo pastangas derinti nacionalinius teisės aktus nedarydamas įtakos teritoriškumo principui, t. y. aptariamų prekių ženklo teisinių padarinių sąsajai su tam tikros valstybės narės teritorija.

32. Vis dėlto reikia pabrėžti, kad, kaip matyti iš Reglamento Nr. 40/94 penktos konstatuojamosios dalies, Bendrijos teisės aktai, susiję su prekių ženklais, nepakeičia valstybių narių prekių ženklus reglamentuojančių teisės aktų. Nacionaliniai prekių ženklai išlieka, nes jie reikalingi įmonėms, kurios nepageidauja apsaugoti savo prekių ženklų Sąjungos mastu¹¹.

33. Vadinasi, Bendrijos prekių ženklas papildo nacionalines saugojimo sistemas. Kaip matyti iš Direktyvos 89/104 pirmos ir trečios konstatuojamųjų dalių, šia direktyva siekiama iš dalies suderinti teisės aktus, apsiribojant tomis nacionalinės teisės aktų nuostatomis, kurių tiesioginis poveikis vidaus rinkos funkcionavimui yra didžiausias¹².

34. Sąjungos viduje prekių ženklų apsaugai būdinga tai, kad koegzistuoja kelios apsaugos sistemos, todėl tai gali lemti tai, kad prekių ženklo paraiška pateikiama keletą kartų ir, kaip matysime vėliau, išskirtiniais atvejais egzistuoja teisėtos viena su kita konkuruojančios registracijos.

B – Dėl prekių ženklo įregistravimo ir jo paraiškos pateikimo datos pagal Sąjungos teisę

35. Kalbant apie Bendrijos prekių ženklo registraciją, Reglamento Nr. 40/94 nuostatose nustatyta, kad minėto prekių ženklo paraiškos pateikimas sukelia įvairių padarinių.

36. Pirma, pagal Reglamento Nr. 40/94 46 straipsnį prekių ženklo dešimties metų apsaugos laikotarpis skaičiuojamas nuo paraiškos pateikimo datos. Antra, kaip matyti iš Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 2 dalies a ir b punktų, paraiškos pateikimo data, kaip ji apibrėžta to paties reglamento 27 straipsnyje, lemia vieno prekių ženklo prioritetą kito prekių ženklo atžvilgiu¹³. Trečia, paraiškos pateikimo data yra svarbi vertinant prekių ženklo skiriamąjį požymį, kuris, kaip nustatyta Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 3 dalyje, galėjo būti įgytas dėl naudojimo, kuris yra ankstesnis už paraiškos pateikimo datą. Galiausiai, įregistravimo paraiškos pateikimo momentu remiamasi vertinant pareiškėjo nesąžiningumą, kaip nustatyta Reglamento Nr. 40/94 51 straipsnio 1 dalies b punkte, kai nustatinėjami absoliutūs prekių ženklo negaliojimo pagrindai¹⁴.

37. Iš to išplaukia, kad tikslus paraiškos pateikimo datos nustatymas yra Bendrijos prekių ženklo sistemos sudedamoji dalis. Kadangi šiuo prašymu priimti prejudicinį sprendimą yra siekiama nustatyti Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnio prasmę ir taikymo sritį, reikia, visų pirma, remiantis šia nuostata, nustatyti sąvokos „pateikimo data“ pobūdį.

11 — G. Bonet „La marque communautaire“, *Revue trimestrielle de droit européen*, Nr. 1, 1995, p. 59.

12 — Tokio apribojimo klausimu žr., pavyzdžiui, generalinio advokato P. Cruz Villalón išvadą byloje *Anheuser-Busch prieš Budějovický Budvar*, šiuo metu nagrinėjamoje Teisingumo Teisme (C-96/09 P, 79 punktas). Be to, Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad dalinis suderinimas neatima galimybės visiškai suderinti būtent nacionalinės teisės aktų nuostatas, kurios turi didžiausią tiesioginę įtaką vidaus rinkos veikimui. Žr. 1998 m. liepos 16 d. Sprendimą *Silhouette International Schmied* (C-355/96, Rink. p. I-4799, 23 punktas) ir 2003 m. kovo 11 d. Sprendimą *Ansul* (C-40/01, Rink. p. I-2439, 27 punktas).

13 — Taigi pateikimo data yra svarbi nustatant „ankstesnį prekių ženklą“, kaip nustatyta Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnyje, bei prekių ženklus, kurių paraiškų pateikimo data yra ankstesnė už prekių ženklo paraiškos datą (remiantis Direktyvos Nr. 89/104 4 straipsnio 2 dalies a ir i punktais).

14 — Šiuo klausimu žr. 2009 m. birželio 11 d. Sprendimą *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, Rink. p. I-4893).

38. Visų pirma reikia konstatuoti, kad Paryžiaus konvencijoje nenustatytos pateikimo sąlygas reglamentuojančios materialinės normos, tačiau, priešingai, šios konvencijos 4 straipsnio A dalies 2 punkte nustatyta, kad paraiškos pateikimų teisingumas nustatomas pagal kiekvienos Sąjungos šalies narės nacionalinės teisės aktus arba Sąjungos šalių sudarytas dvišales arba daugiašales sutartis. Iš tiesų, nors minėtoje konvencijoje nustatyta, kad ją pasirašiusios valstybės sudaro Sąjungą pramoninei nuosavybei saugoti, keliose kitose tos pačios konvencijos nuostatose minėtos valstybės įpareigojamos arba joms leidžiama priimti teisės aktus pramoninės nuosavybės srityje¹⁵.

39. Kita vertus, Reglamente Nr. 40/94 yra konkreti nuostata, reglamentuojanti Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo sąlygas. Iš tiesų, remiantis minėto reglamento 27 straipsniu, Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo diena laikoma ta diena, kurią pareiškėjas VRDT arba, jeigu paraiška paduodama centrinei valstybės narės pramoninės nuosavybės tarnybai arba Beniliukso prekių ženklų tarnybai, pateikia dokumentus su 26 straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija, jeigu per vieną mėnesį nuo pirma paminėtų dokumentų padavimo sumokami paraiškos padavimo mokesčiai¹⁶.

40. Taigi, iš Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnio matyti, kad minėtoje nuostatoje nėra jokios tiesioginės nuorodos į valstybių narių teisę.

41. Šiuo atveju pagal nusistovėjusią teismų praktiką, iš reikalavimo vienodai taikyti Bendrijos teisę ir iš lygybės principo reikalavimo išplaukia, jog tuomet, kai Sąjungos teisės nuostatoje nedaroma aiški nuoroda į valstybių narių teisę tam, kad būtų nustatyta šios nuostatos prasmė ir apimtis, jos formuluotė visoje Europos Sąjungoje paprastai turi būti aiškinama autonomiškai ir vienodai, atsižvelgiant į nuostatos kontekstą ir nagrinėjamo teisės aktu siekiamą tikslą¹⁷.

42. Registruojant Bendrijos prekių ženklą, į ankstesnių nacionalinių prekių ženklų registracijas reikia atsižvelgti kaip į svarbius teisinius faktus, kuriems Sąjungos teisės aktais priskiriamos konkrečios teisinės pasekmės.

43. Darytina išvada, kad VRDT neprivalo nei kilmės šalies kompetentingos prekių ženklų registravimo institucijos reikalavimų ir vertinimų padaryti savais, nei įregistruoti prašomą prekių ženklą dėl to, kad sprendimus įregistruoti priėmė nacionalinės patentų ir prekių ženklų tarnybos¹⁸.

44. Todėl manau, kad Bendrijos prekių ženklo paraiškos „padavimo datos“ nustatymą reglamentuoja vien Sąjungos teisė, kurioje atsižvelgiama šiuo klausimu į atitinkamas tarptautines sutartis. Kadangi Reglamente (EB) Nr. 40/94 žodžių junginys „padavimo data“ teisiškai neapibrėžtas, šio žodžių junginio taikymo srities ir prasmės reikia ieškoti minėtame reglamente.

C – Dėl paraiškos pateikimo datos pagrindinėje byloje

45. Prieš pradedant šioje byloje esminės sąvokos nagrinėjimą, reikia pažymėti neaiškumą, kuris, skaitant prašymą priimti prejudicinį sprendimą, atrodo, egzistuoja dėl faktinių duomenų pačioje pagrindinėje byloje, t. y. dėl aptariamų prekių ženklų paraiškų pateikimo datos nustatymo¹⁹.

15 — G. H. C. Bodenhausen „Guide d'application de la Convention de Paris pour la protection de la propriété industrielle“, BIRPI, 1969, p. 11.

16 — Reikia pažymėti, kad 1891 m. balandžio 14 d. Madrido susitarimu ir 1989 m. birželio 27 d. Madrido protokolu dėl tarptautinių prekių ženklų nustatytas vieningas tarptautinio pateikimo principas, kuris vis dėlto grindžiamas prekių ženklo įregistravimu kilmės šalyje. Žr. M. Sabatier „Pratique de la marque internationale“, p. 5–7.

17 — Žr., *ex multis*, 2003 m. vasario 6 d. Sprendimą *SENA* (C-245/00, Rink. p. I-1251, 23 punktas) ir 2010 m. spalio 21 d. Sprendimą *Padawan* (C-467/08, Rink. p. I-10055, 32 punktas).

18 — Šiuo klausimu žr. 2007 m. spalio 25 d. Sprendimą *Develey prieš VRDT* (C-238/06 P, 71–73 punktai) ir 2010 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli prieš VRDT* (Šokoladinio zuikio forma) (T-395/08).

19 — Prašyme priimti prejudicinį sprendimą nėra pareikšta galutinė nuomonė dėl šio fakto, o *Génesis* pateiktos pastabos šiuo klausimu yra dviprasmiškos. Tik Komisija rašytinėse pastabose pateikė priedus, kuriuose palaikomas teiginys, kad pateikimo data yra 2003 m. gruodžio 12 d.

46. Iš tiesų iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad abi žodinių Bendrijos prekių ženklų RIZO ir RIZO, EL ERIZO paraiškos buvo pateiktos VRDT elektroniniu būdu 2003 m. gruodžio 12 d. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kelia klausimą, ar ši perdavimo elektroniniu būdu data turi būti laikoma autentiška Bendrijos prekių ženklo pateikimo data.

47. Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad ieškinį, kurį *Génesis* pateikė dėl ginčijamo OEPM sprendimo, *Tribunal Superior de Justicia de Madrid* atmetė iš esmės dėl to, kad Bendrijos prekių ženklų, kuriais grindžiamas protestas, paraiškų pateikimo data buvo 2004 m. vasario 7 d., faktinio dokumentų pateikimo data, o ne 2003 m. gruodžio 12 d., paraiškos pateikimo data elektroniniu būdu.

48. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad VRDT vartotojams suteikia elektroninio („e-filing“) pateikimo paslaugą, kuri jiems leidžia savo Bendrijos prekių ženklo paraiškas pateikti internetu. Ši paslauga turi keletą privalumų, kurių vienas, pavyzdžiui, pateikimo datos garantija pagal Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnį.

49. Atsižvelgiant į šios nuostatos formuluotę, reikia pažymėti, kad paraiškos su visais dokumentais, kurių reikalaujama Reglamentu Nr. 40/94, pateikimo elektroniniu būdu data, po kurios per vieną mėnesį sumokamas mokestis, turi būti laikoma pateikimo data pagal minėto reglamento 27 straipsnį. Iš tiesų VRDT pateikė suinteresuotiesiems asmenims reikiamas technines priemones, kad jie galėtų pridėti reikalaujamus dokumentus²⁰.

50. Atvirkščiai, jei elektroniniu būdu pateikiama vien įregistravimo paraiška, tačiau kartu nepateikiami reikalaujami dokumentai, padavimo data pagal Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnį bus ta data, kai visi reikalaujami dokumentai faktiškai bus pateikti VRDT. Todėl ši data yra vėlesnė, nei minėtos paraiškos pateikimo elektroniniu būdu data.

51. Todėl norėdamas taikyti žodžių junginį „padavimo data“ pagal Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnį, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, kurią dieną *Génesis* faktiškai pateikė visus reikalaujamus savo registracijos paraiškų dokumentus ir sumokėjo mokestį.

52. Tik išnagrinėjus šį aspektą, galima pradėti nagrinėti tikslesnius laiko aspektus, kuriuos mini prašyme priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

D – Dėl atsižvelgimo į valandą ir minutę taikant „padavimo datos“ sąvoką pagal Reglamentą Nr. 40/94

53. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar, taikant Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnį, galima atsižvelgti į įregistravimo paraiškos pateikimo valandą ir minutę tada, kai šie duomenys gali padėti nustatyti galimą prioritetą nacionalinio prekių ženklo, kurio įregistravimo paraiška buvo pateikta tą pačią dieną, atžvilgiu. Iš tiesų, jei pateikimo datos sutampa, pagal Ispanijos teisę prekių ženklų įregistravimo prioritetą nustatomas pagal pateikimo valandą ir minutę.

54. Taigi šis klausimas yra susijęs su prioriteto principu, pagal kurį ankstesnė teisė suteikia galimybę užprotestuoti visus jam prieštaraujančius vėlesnius žymenis²¹. Protesto procedūra, kurią *Génesis* pradėjo remdamasi nacionaline teise, siekiama, kad būtų įrodyta, jog abu jos Bendrijos prekių ženklai yra „ankstesni prekių ženklai“ pagal nacionalinės teisės aktus, kuriuose pakartojamas Reglamente (EB) Nr. 40/94 numatytas pirmumo apibrėžimas²².

20 — Žr. http://oami.europa.eu/help/html/help_fr.html. Atrodo, kad VRDT oficialiai neregistruoja prekių ženklo paraiškos pateikimo valandos ir minutės. Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo pateikta informacija negrindžiama VRDT įregistruotais duomenimis. Iš tiesų nei Bendrijos prekių ženklų biuletenyje (http://oami.europa.eu/bulletin/ctm/ctm_bulletin_en.htm), nei VRDT duomenų banke (CTM online) neminima pateikimo valanda ar minutė.

21 — Remiantis Įstatymo Nr. 17/2001 dėl prekių ženklų 6 straipsniu, žymenys negali būti įregistruoti, jeigu jie yra tapatūs ankstesniam prekių ženklui ar yra galimybė juos supainioti. Žr. Direktyvos 84/104 4 straipsnio 1 dalį ir 5 straipsnio 1 dalį.

22 — Žr. Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 2 dalį.

55. Pastabas šioje byloje pateikusių šalių pasiūlyta „padavimo datos“ sąvokos apimties analizė iš esmės skiriasi. Kaip ir Ispanijos, Italijos vyriausybės bei Komisija, aš manau, kad Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo valanda ir minutė nėra svarbios aplinkybės taikant Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnį. Iš tikrųjų man atrodo, kad „padavimo data“ reiškia tik „kalendorinę dieną“. Manau, kad pastaroji sąvoka reiškia kalendorinę dieną nuo vidurnakčio iki vidurnakčio, pagal Grigaliaus kalendorių turinčią metų ir mėnesio numerį, bei atitinkamą dieną kitose kalendorinėse sistemose²³. Taigi nepaisant realaus laiko skirtumų dėl laiko zonų, kalendorinė diena gali būti ta pati²⁴.

56. Mano nuomone, daug dalykų patvirtina šį aiškinimą.

57. Visų pirma pastebėsiu, kad pagal Paryžiaus konvencijos, kurios šalimis yra visos valstybės narės, sistemą pagrindiniu skaičiavimo vienetu priimta laikyti vieną dieną arba kalendorinę dieną. Iš esmės pateikimo teisingumas nustatomas tik atsižvelgiant į šį elementą. Minėtas pateikimas laikomas įvykdytu, kai pagal šalies, kurioje jis įvyko, nacionalinės teisės aktus, paraiška buvo pateikta laikantis formalių reikalavimų, ir net jei ta paraiška buvo neišsami ar pateikta netinkama forma, jos pakanka pateikimo datai nustatyti²⁵.

58. Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad šio pagrindinio skaičiavimo vieneto įvedimas buvo glaudžiai susijęs su tuo, ką sutarta vadinti „unionistiniu prioritetu“, priimtu Paryžiaus konvencijoje, kurioje nurodyta, kad asmuo, kuris per šešis mėnesius nuo prekių ženklo paraiškos pateikimo savo kilmės šalyje dienos pateikia šio prekių ženklo paraišką kitoje šalyje, šioje kitoje šalyje naudojasi pradine saugojimo data, kuri jam buvo suteikta jo kilmės šalyje²⁶. Pagal minėtos konvencijos 4 straipsnio C dalies 2 punktą šešių mėnesių laikotarpis skaičiuojamas nuo pirmosios paraiškos pateikimo dienos, o pateikimo diena į šį laikotarpį neįskaičiuojama. Todėl pateikimo valanda ir minutė prioriteto termino apskaičiavimui neturi jokios reikšmės²⁷.

59. Reglamente (EB) Nr. 40/94 išdėstytos savitos taisyklės, kuriose vadovaujamosi Paryžiaus konvencijos sistema, ir šio reglamento 29 straipsnyje nurodyta prioriteto teisė apima registracijas, kurių paraiškos pateiktos bet kurioje valstybėje, esančioje šios konvencijos ar Pasaulinės Prekybos Organizacijos steigimo sutarties šalimi²⁸. Dėl teisės į prioritetą veikimo Bendrijos prekių ženkliui priskiriamos teisės atsiranda nuo prioriteto datos, t. y. nuo nacionalinės paraiškos pateikimo dienos²⁹.

23 — Šiuo klausimu žr. 1971 m. birželio 3 d. Komisijos reglamento (EEB, Euratomas) Nr. 1182/71, nustatančio laikotarpiams, datoms ir terminams taikytinas taisykles (OL L 124, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 1 sk., 1 t., p. 51.), 4 straipsnio 2 dalį, iš kurios matyti, kad Tarybos arba Komisijos aktų ar tokių aktų nuostatų įsigaliojimo ar taikymo pradžia, nustatyta tam tikrą datą, prasideda tos datos dienos pirmąją valandą. Žr. 2001 m. birželio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Ruf ir Stier prieš VRDT (Vaizdas „DAKOTA“)* (T-146/00, Rink. p. II-1797, 23, 27 ir 55 punktai).

24 — Kaip tai iliustruoja, pavyzdžiui, naujųjų metų šventimas visame pasaulyje.

25 — Pagal Paryžiaus konvencijos 4 straipsnio A punkto 3 dalį šioje konvencijoje teisingai įformintu nacionalinės paraiškos pateikimu laikomas bet koks pateikimas, kurio pakanka paraiškos pateikimo datai atitinkamoje šalyje nustatyti. Žr. G. H. C. Bodenhausen, *Guide d'application de la Convention de Paris pour la protection de la propriété industrielle*, op. cit., p. 42.

26 — Paryžiaus konvencijos 4 straipsnyje numatytas šešių mėnesių laikotarpis, per kurį vienoje ES šalyje prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo gali prašyti įregistruoti tą patį prekių ženklą kitose ES šalyse ir paskesnėms paraiškai ar paraiškoms nedaro įtakos galimos trečiųjų asmenų paraiškos, kurių dalykas toks pats. Prioriteto teisė šitaip prekių ženklo paraišką pateikusiam asmeniui suteikia laiką apribotą imunitetą to paties prekių ženklo paraiškų, kurias galėtų pateikti tretieji asmenys per prioriteto galiojimo laikotarpį, atžvilgiu. Žr. 2001 m. lapkričio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Signal Communications prieš VRDT (TELEYE)* (T-128/99, Rink. p. II-3273, 36–40 punktai).

27 — Kalbant apie prioriteto termino skaičiavimą, toks pats skaičiavimas taikomas patentams tarptautiniu mastu (ankstesnės paraiškos pateikimo diena į šį terminą neįskaičiuojama. Žr. įgyvendinimo reglamento 2.4 taisyklę: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r2.htm#_2_4).

28 — Prioriteto teisė atsiranda iš bet kurioje iš minėtų valstybių anksčiau pateiktos prekių ženklo paraiškos ir yra savarankiška teisė, nes ji egzistuoja neatsižvelgiant į tolimesnį minėtos paraiškos likimą. Kai su Bendrijos prekių ženklo paraiška pateikiamas prašymas pripažinti prioritetą, minėtoji teisė tampa esminiu šios paraiškos elementu, nes ji nulemia vieną pagrindinių požymių, t. y. tai, kad jos pateikimo data, nustatant pirmumo teises, yra diena, kurią buvo pateikta ankstesnė paraiška. Žr. 27 išnašoje minėtą Sprendimą *Signal Communications prieš VRDT*.

29 — Jei įvykdytos reikiamos sąlygos, Bendrijos prekių ženklas įsigalioja atgaline data prašomo prekių ženklo paraiškos pateikimo dieną. G. Bonet, *La marque communautaire*, op. cit.

60. Todėl manau, kad neįmanoma labiau patikslinti Reglamento Nr. 40/91 27 straipsnyje nurodytos pateikimo datos. Man atrodo, kad tai juo labiau neįmanoma dėl to, kad taikant minėto prioriteto principą šiai sąvokai nuo pradžios buvo priskirta tiksli funkcija ne tik Sąjungos mastu, bet ir taikant tarptautines prekių ženklų registracijos poveikio taisykles. Šiuo klausimu reikia priminti, kad tarptautine registracija taip pat gali būti saugomas ankstesnis prekių ženklas³⁰.

61. Tiesa, iš nurodymų VRDT tinklalapyje matyti, kad pateikimo data yra ta diena, kurią 26 straipsnyje minimi dokumentai yra pateikiami VRDT Centrinės Europos laiku (GMT +1)³¹. Vis dėlto manau, kad ten nurodyta valanda yra skirta pateikimo VRDT datai nustatyti, o ne suteikti laikiną prioritetą, remiantis pateikimo valanda ir minute.

62. Ši požiūrį taip pat patvirtina pažodinis Reglamento (EB) Nr. 40/94 27 straipsnio formuluotės, kurioje nurodoma tik „data“, aiškinimas. Be to, iš Reglamento Nr. 2868/95 5 taisyklės matyti, kad VRDT ant paraišką sudarančių dokumentų pažymi tik gavimo datą ir paraiškai priskirtą bylos numerį. Pareiškėjui ji nedelsdama išduoda kvitą, kuriame nurodomas bent jau bylos numeris ir paraiškos gavimo data.

63. Antra, aiškinimą neatsižvelgti į pateikimo valandą ir minutę taip pat patvirtina Sąjungos teisės aktų tikslas ir pobūdis. Kaip jau nurodžiau šios išvados 30–34 ir 39–43 punktuose, Reglamento Nr. 40/94 tikslas yra ne derinti valstybių narių teisę, o sukurti vieningą visoje Sąjungoje galiojančią pramoninės nuosavybės teisę. Be to, dėl Reglamento Nr. 40/94 išdėstytų Sąjungos teisės sąvokų autonomiškumo, aiškinant Bendrijos prekių ženklo sistemą, negalima atsižvelgti į nacionalinėje teisėje priimtus teisinius sprendimus. Galiausiai, kaip teisingai nurodo Komisija, tokį požiūrį patvirtina minėto reglamento 14 ir 97 straipsnių skaitymas kartu, nes iš jų matyti, jog nacionalinės teisės aktai taikomi tik tiems atvejams, kurie nepriklauso Reglamento Nr. 40/94 taikymo sričiai.

64. Trečia, reikia pabrėžti Reglamento Nr. 40/94 32 straipsnio reikšmingumą, iš kurio matyti, kad Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimas prilygsta nacionalinio prekių ženklo paraiškos pateikimui valstybėse narėse, nustatant, jei reikia, Bendrijos prekių ženklo paraiškai priskiriamą teisę. Šiame straipsnyje kalbama tik apie pateikimo datą.

65. Kaip pastebėjo Ispanijos vyriausybė, Reglamento Nr. 40/94 32 straipsniu nepakeičiama Bendrijos „pateikimo datos“ sąvoka, nei reiškia papildomą nacionalinės teisės aktų taikymą, o tik pripažįstama VRDT pateikiamoms Bendrijos prekių ženklų paraiškoms ta pati teisinė galia kaip ir nacionalinėms prekių ženklų registravimo institucijoms pateikiamoms paraiškoms. Jeigu, nepaisant Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnio formuluotės, Teisingumo Teismas šią nuostatą nuspręstų aiškinti plačiai, visi prekių ženklų pareiškėjai privalėtų juos registruoti VRDT, kad būtų užtikrinta jų prioriteto teisė ne tik kitų nacionalinių prekių ženklų, bet ir kitų Bendrijos prekių ženklų atžvilgiu, o tai prieštarautų principui, kad Bendrijos prekių ženklas nepakeičia nacionalinių prekių ženklų.

66. Galiausiai svarbu pažymėti, kad yra keli praktiniai sunkumai, susiję su prioriteto taikymu realiuoju laiku vietoje „kalendorinės dienos“ sąvokos taikymo pagal Bendrijos prekių ženklo sistemą.

67. Visų pirma, man atrodo, kad šiuo metu Bendrijos prekių ženklui nustatyti prioritetą realiu laiku nėra įmanoma, nes Europos Sąjungos teritorijoje egzistuoja įvairios laiko zonos. Iš tiesų Europos Sąjungos teritorija driekiasi per keturias laiko juostas³².

30 — Žr. Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 2 dalies a punkto iii papunktį ir Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 2 dalies a punkto iv papunktį, kurie susiję su prekių ženklais, kuriems buvo suteikta tarptautinė registracija, galiojanti Bendrijoje.

31 — <http://oami.europa.eu/ows/rw/pages/QPLUS/forms/electronic/fileApplicationCTM.fr.do>

32 — Žr. Europos Tarybos rekomendaciją Nr. 1432 (1999) dėl Europos laiko juostų sistemos laikymosi, kurią galima rasti <http://assembly.coe.int/Documents/AdoptedText/ta99/frec1432.htm#1>. Minėtų laiko juostų palyginimą žr. http://europa.eu/travel/time/index_fr.htm#tzone.

68. Dėl tokios įvairovės, norint atsižvelgti į prekių ženklo paraiškos pateikimo valandą ir minutę, reikėtų nustatyti kelioms nacionalinėms sistemoms taikomą kolizinę laiko normą. Negali būti atmesta tikimybė, kad prioritetą pagal realų laiką taip pat sukeltų tam tikrą painiavą, nes egzistuoja daug komunikacijos priemonių, kurių kokybė daugelyje valstybių narių yra skirtinga³³. Norint panaikinti tokią painiavą, reikėtų ne tik registruoti paraiškos valandą ir minutę, bet ir įsitikinti, kad nacionalinių institucijų turimos informacinės sistemos tiksliai fiksuoja atominį ar universalų laiką³⁴.

69. Šitaip pateikimo datos problema nepagrįstai virstų diskusijomis dėl nominalių ir net realių vienetų. Pavyzdžiui, sausio 1 d. 00 val. 30 min. laikas Suomijoje realiu laiku daugumoje valstybių narių atitinka gruodžio 31 d. 23 val. 30 min. laiką.

70. Tiesa, keliose valstybėse narėse taikoma elektroninio įregistravimo galimybė³⁵. Vis dėlto manau, kad reikia skirti elektroninės paraiškos pateikimo galimybę ir prioriteto sistemos pagal realų laiką nustatymą. Iš tiesų VRDT ar kai kurių valstybių narių įvesta galimybė paraiškas pateikti elektroniniu būdu, kad pramoninės nuosavybės apsaugos prieinamumas būtų modernizuotas ir tam būtų sudarytos palankesnės sąlygos, nebūtinai reiškia, kad nustatant prekių ženklo pirmumą, atsižvelgiama į įregistravimo paraiškos pateikimo valandą ir minutę³⁶.

71. Todėl manau, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 27 straipsnį nustatant prekių ženklo pirmumą atsižvelgti į valandą ir minutę bus galima tada, kai visoje Sąjungoje bus įvesta vieninga Bendrijos prekių ženklų ir nacionalinių prekių ženklų elektroninio įregistravimo administracinių procedūrų sistema. Tokiai sistemai reikėtų taikyti universalų laiką, t. y. visiškai suderinti Europos valstybių teisės aktais nustatytas laiko sistemas. Savaimė aišku, kad tokios sistemos įvedimas turėtų kilti ne iš teismų praktikos, bet jis turėtų būti aiškiai numatytas Sąjungos bei valstybių narių nacionalinės teisės aktuose³⁷.

72. Šiuo klausimu reikia vėl pastebėti, kad Reglamento Nr. 207/2009 27 straipsnio dėl pateikimo datos formuluotė yra tapati atitinkamo Reglamento Nr. 40/94 straipsnio, kuris yra šio prejudicinio klausimo dalykas, formuluotei. Iš to matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas niekada nenurodė pateikimo valandos ir minutes.

33 — Šiuo klausimu pakanka paminėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, iš kurio matyti, kad paraiškos buvo pateiktos atitinkamai 11 val. 52 min. ir 12 val. 13 min., o ginčijamame OEPM sprendime nurodyta, kad paraiškos buvo pateiktos 11 val. 31 min.

34 — Šiuo metu atominis laikrodžių nustatomas kalendorinis laikas vadinamas „suderintuoju universaliuoju laiku“ (UTC). UTC diena yra apie 0,9 sekundės ilgesnė, nei vidutinė diena.

35 — Pagal mano neišsamius tyrinėjimus tokią galimybę yra numačiusios šios valstybės: Belgijos Karalystė, Čekijos Respublika, Danijos Karalystė, Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika, Liuksemburgo Didžioji Hercogystė, Nyderlandų Karalystė, Portugalijos Respublika, Suomijos Respublika, Švedijos Karalystė, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė. Žr. <http://www.wipo.int/directory/en/urls.jsp>.

36 — Pavyzdžiui, visiškai įmanoma, kad, atsižvelgiant į ribotą nacionalinių prekių ženklų registravimo institucijų darbo laiką, elektroninė žinutė, išsiųsta 23 val., įregistruojama kaip paraiška kita, o gal net ir tą pačią dieną, tačiau ne realiu laiku, kad būtų nustatytas prioritetą kito Bendrijos ar nacionalinio prekių ženklo atžvilgiu. Kaip pabrėžiau 20 išnašoje, atrodo, kad VRDT oficialiai neregistruoja prekių ženklo paraiškos pateikimo valandos ir minutes.

37 — Pastangoms suvienodinti laiką pagrindą davė 2001 m. sausio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/84/EB dėl vasaros laiko susitarimų (OL L 31, p. 21; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 12 sk., 2 t., p. 118.), kurioje numatyta, kad šešiasdešimčia minučių ankstesnis laikas, palyginti su likusios metų dalies laiku, kiekvienoje valstybėje narėje apskaičiuojamas kovo mėnesio paskutinio sekmadienio rytą 1 val. GMT laiku. Reikia taip pat paminėti, kad pagal Madrido sutartį ir Madrido protokolą yra taikomos tikslios pateikimo momento taisyklės (Madrido sutarties dėl tarptautinės ženklų registracijos ir šios sutarties Protokolas įgyvendinančio reglamento 4 taisyklė „Laikotarpių apskaičiavimas“; ją galima rasti adresu: http://www.wipo.int/madrid/fr/legal_texts/common_regulations.htm#rule_4). Pateikimo momentu tiksliai nustatytas laikas neįeina į oficialią atžymą, kuri bus padaryta paraiškoje. Tačiau pagal 11 instrukciją dėl elektroninio perdavimo (Madrido sutarties dėl tarptautinės ženklų registracijos ir šios sutarties Protokolas įgyvendinimo administraciniai nurodymai; juos galima rasti adresu: http://www.wipo.int/madrid/fr/legal_texts/admin_instructions.htm#P81_4630), kai dėl laiko skirtumo diena, kurią perdavimas buvo pradėtas, nėra ta diena, kurią perdavimas buvo gautas, ankstesnioji diena yra laikoma diena, kurią Tarptautinis biuras perdavimą gavo. Žr. M. Sabatier, *Pratique de la marque internationale*, op. cit., p. 26.

73. Papildomai dar noriu priminti, kad Reglamente Nr. 6/2002³⁸ taip pat nenumatyta Bendrijos dizaino registracijos paraiškos pateikimo datos valanda ir minutė. Be to, remiantis minėtu reglamentu, užregistruoto Bendrijos dizaino pareiškėjas tam tikromis sąlygomis naudojasi prioriteto teise. Tai lemia, kad prioriteto diena laikoma diena, kurią buvo pateikta Bendrijos dizaino registracijos paraiška³⁹.

74. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, jeigu laikytume, pirma, kad aptariamų prekių ženklų paraiškos buvo pateiktos tą pačią dieną ir, antra, kad neturi būti atsižvelgta į valandą ir minutę, tai reikštų, kad abu aptariamieji prekių ženklai iš principo galėtų būti įregistruoti. Vadinasi, iškiltų nacionalinio prekių ženklo ir Bendrijos prekių ženklo koegzistavimo klausimas.

E – Dėl prekių ženklų koegzistavimo rinkoje

75. Dviejų tapačių konkuruojančių prekių ženklų registracijų koegzistavimas yra žinomas ir kartais Europos Sąjungoje neišvengiamas reiškinys. Tai neginčytinai netobula padėtis, atsirandanti dėl prekių ženklų saugojimo sistemų įvairovės ir daugianacionalinio jų pobūdžio bei dėl įmonių, prekių ženklų savininkų, įvairovės.

76. Reikia pažymėti, kad minėtas koegzistavimas gali turėti poveikį protesto ar prašymo pripažinti prekių ženklo registraciją negaliojančia procedūros baigčiai. Ši baigtis būna įvairi, atsižvelgiant į tai, ar tai yra koegzistavimas tarp prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, ar tarp ankstesnio prekių ženklo ir prekių ženklų, kurie priklauso ne Bendrijos prekių ženklo savininkui, o tretiesiems asmenims. Taigi koegzistavimą gali patirti ankstesnės teisės turėtojas ar dėl jo šalys gali būti pasirašiusios susitarimą⁴⁰.

77. Akivaizdu, kad, norėdami ištaisyti tokį reiškinį ir išvengti bet kokio galimo konflikto, abu savininkai gali sudaryti koegzistavimo susitarimą⁴¹. Be to, nacionalinės teisės sistemose pateikiami specialūs sprendimai, pavyzdžiui, sąžiningo paralelinio naudojimo principas („honest concurrent use“), kurio teisėtumas pagal Sąjungos teisę atrodo ginčytinas⁴².

78. Kaip Komisija pabrėžė savo pastabose, koegzistavimas buvo žinomas nuo Bendrijos prekių ženklo įvedimo, todėl VRDT, 1996 m. balandžio 1 d., t. y. Bendrijos prekių ženklų registro pradžios dieną, įregistravo visus prekių ženklus, kurios buvo prašoma įregistruoti anksčiau⁴³.

79. Bet kuriuo atveju Paryžiaus konvencija pagrįstose sistemose visada buvo galimybė toms pačioms prekėms ar paslaugoms įregistruoti tapačius prekių ženklus su ta pačia prioriteto data. Koegzistavimas, nors ir nepageidaujamas, yra sudedamoji prekių ženklo sąvokos dalis.

38 — 2001 m. gruodžio 12 d. Tarybos reglamentas dėl Bendrijos dizaino (OL L 3, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 13 sk., 27 t., p. 142).

39 — Remiantis Sutarties dėl bendradarbiavimo patentų srityje (PTC) vykdymo reglamento 2 taisykle (2.4 punkto a papunktis) (ją galima rasti adresu: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r2.htm#_2_4), ankstesnės paraiškos pateikimo diena nėra įskaičiuojama į prioriteto laikotarpį. Be to, jei laikotarpis baigiasi nedarbo ar šventės dieną, yra numatytos specialiosios taisyklės (žr. 80 taisyklės 80.5 punktą; jį galima rasti adresu: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r80.htm#_80_5).

40 — Folliard-Monguiral, Conditions et effets de la coexistence de marques en droit communautaire, *Propriété industrielle* Nr. 9, 2006, 24 apybraiža.

41 — M. J. Elsmore, Trade Mark Coexistence Agreements: What is all the (lack of) fuss about?, *SCRIPT-ed*, 5 t., Nr. 1, 2008. Toks susitarimas ne visada reikalingas įvertinant galimybę suklaidinti vartotojus. Žr. 2007 m. lapkričio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Omega prieš VRDT–Omega Engineering* (Ω OMEGA) (T-90/05, 49 punktas).

42 — Žr. generalinės advokatės V. Trstenjak išvadą minėtoje byloje *Budějovický Budvar* (C-482/09), kurioje ji ragina Teisingumo Teismą priimti sprendimą, kad Direktyvos 89/104 4 straipsnio 1 dalies a punktu draudžiama, kad du skirtingi savininkai vienu metu, sąžiningai ir ilgą laiką vartotų du tapačius prekių ženklus, žyminčius tapačias prekes.

43 — Žr. 2006 m. spalio 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Bitburger Brauerei prieš VRDT–Anheuser-Busch* (BUD) (T-350/04-T-352/04, Rink. p. II-4255).

V – Išvada

Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui į *Tribunal Supremo* pateiktą prejudicinį klausimą atsakyti taip:

„Pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo 27 straipsnyje nenustatyta galimybė atsižvelgti ne tik į Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo dieną, bet ir į minėto pateikimo valandą ir minutę.“